

Ian Soler Bradley
nit i nit
 15 Gener - 20 Gener, 2026

Tornada (fragments)
 Perdó, Heleneta, perdó.
 No vindrà la conclusió,
 i aquest embolic de marrades
 no para enlloc. T'ho esperaves?
 [...]
 Pobre de mi, que vaig plorant
 per les cantonades d'espant
 d'aquest poble de Barcelona!
 Puc dir amb orgull que en tinc molta,
 de traça per no treballar,
 però no tota la que em cal.
 Continuar el conte voldria
 o fer vida contemplativa.
 Totes les hores d'un matí
 agrairia els dons d'un pi:
 l'implant de la soca que es llança
 a l'abraçada de les branques,
 l'escorça externa com el seny,
 i les agulles, últim verd
 primet, com la meva enyorança
 d'una vida on no es treballa.
 [...]
 Joves i noies fan amor
 (si bé no sempre fan l'amor):
 es la creença més difosa.
 Jo no ho sé veure. Amb les persones
 primers de què puc fer ús,
 només construeixo el discurs
 del poder i dels seus deficiències.
 [...]
 Bé, ja comprens quin noi vull dir.
 Callat, va fent treballar els dits,
 i ni tan sols d'ungles es llima
 per no esgarrinxar una vagina.
 Té ben ficat dins el seu cap
 que una noia no pot triar:
 la que no té fitxa de verge
 és per tots, o bé es fa la bleada.
 Com és ara la lluna: puix
 que els russos li han vist el cul,
 no té raó si no ens l'ensenya:
 tots fruïríem de l'estrena.
 [...]

Les noies amb qui vaig anar
 per passar els comptes de la guerra
 sabien riure's de qui vetlla
 els mort eterns d'aquest país,
 pitjors que un mort que surt de viu.
 Sota una guerra que entra dintre,
 la gent aprèn a fer-se lliure
 i escopir davant un festí
 ofert amb rodes de molí.
 [...]
 M'hauries d'haver vist la cara
 de parat, de quan vaig tornar
 i els vaig trobar ben ofegats.
 Havien després de viure,
 i Triatany, que mai no va riure,
 hi hauria perdut el renom.
 [...]
 I ara potser val més que calli.
 No convé que encara m'agafin
 temptacions d'insinuar
 com hauria anat el relat
 encaminat al seu bon terme.
 Una cosa, val més no fer-la
 que fer-la a mitges. Callo doncs,
 i m'estalvio el pitjor tros
 que m'hauria tocat d'escriure:
 com s'enamora l'heroïna.
 Ben cert que en coses de l'amor
 de cap pa no faig rosegons.
 Tota farina bla vull moldre.
 Si l' enamorar-se d'un home
 se m'acut cosa extravagant,
 l'extravagància la fan
 la majoria de les dones,
 gent enraonada: alguna solta
 deu trobar-se en el joc estrany.
 Bé prou que m'hauria costat,
 tanmateix, de presentar amb força
 la feblesa de dolça dona.
 Sembla doncs que callo a punt,
 abans d'entrar en un mal embús.
 [...]
 Arribaré, amb els tres que em manquen,
 al vers mil tres-cents trenta-quatre.
 Me'n queda un per dir-te adéu:
 barca nova, tingues bon vent.

GABRIEL FERRATER
 Teoria dels cossos, 1966